

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori iei în mână o carte care te va face să visezi frumos!

JENNY HALE

ALEEA AMINTIRILOR

Traducere din limba engleză
IRINA STOICA

DREAM
BOOKS

1

Reușise.

–Face 38 de dolari, spuse taximetrul, scoțând aburi pe gură din cauza aerului rece de iarnă, în timp ce așeza bagajele pe care Hannah Townsend le făcuse pentru ea și pentru Miles, iubitul ei, pe un nămete înghețat de la marginea trotuarului din dreptul aeroportului LaGuardia.

–Mulțumesc, zise ea, pregătită să o ia la fugă prin zăpada care continua să cadă.

Se strecură printre resturile de bucăți de zăpadă înghețată de pe asfalt ca să-i dea șoferului banii, cu mâna tremurândă. Afară era un frig cumplit, dar Hannah abia observa. Pulsul îi era accelerat, trepida de nerăbdare, totul în timp ce număra în gând secundele pe care le irosea stând acolo. Hannah trebuia să ajungă la zona de preluare a bagajelor înainte ca avionul lui Miles să aterizeze. Miles Monahan era proprietarul și directorul companiei Monahan Enterprises, cel mai mare dezvoltator din New York la capitolul tehnologiei pentru interfețe de programare a aplicațiilor.

ME, cum își numea el compania, era copilul său răsfățat, spusese cândva Miles. Își petrecuse tot timpul înființând compania, crescând-o, oferindu-i tot ce-și dorea, petrecând obscen de mult timp departe de Hannah, pentru a se concentra asupra muncii. Dar, la final, avea să merite, îi spusese el. Se întorcea la New York cu avionul, de la Chicago, unde încheiase o ultimă întâlnire de afaceri înainte să își ia un liber de care avea așa mare nevoie, lucru care se potrivise de minune, pentru că,

fără ca el să știe, Hannah se pregătea să îi dezvăluie că mai erau două ore până la următoarea îmbarcare în avion.

În calitatea ei de proaspăt director artistic al revistei *Farmhouse Living*, și Hannah muncise la greu peste program. Își luase liber, cum-părase bilete pentru Barbados pentru ea și Miles și rezervase un sejur glorios de o săptămână la un hotel de lux aflat chiar pe plajă. Cum temperatura ajungea, în Barbados, la 29 °C în februarie, era extrem de nerăbdătoare. Rezervase chiar și sesiuni de masaj pentru prima zi.

Peste o zi, Hannah împlinea 35 de ani și avea de gând ca în această excursie să-l anunțe pe Miles că era pregătită să întemeieze o familie. N-avea să fie o mare surpriză – amândoi mai menționaseră aspectul, iar el chiar o dusese o dată la Tiffany's, cu ocazia unui comision pe care îl aveau de făcut, ca să vadă ce fel de inel de logodnă i-ar plăcea –, doar că el tot tergiversase lucrurile din cauza muncii.

Hannah începu să se joace distrasă cu crinul pe care și-l prinsese în păr, chiar deasupra urechii. A doua zi aveau să stea lungiți unul lângă celălalt pe șezlonguri, cu mâna ei întinsă peste nisip ca să o prindă pe a lui, în timp ce aveau să soarbă cocktailuri piña colada și să discute despre viitor. Doar un zbor cu avionul îi despărțea de mângâierea soarelui, iar singurele sunete din jurul lor aveau să fie foșnetul liniștit al valurilor – nu mai avea răbdare să ajungă acolo. În timp ce tropăia pe loc ca să nu înghețe, așteptând ca bărbatul care dirija traficul să facă semn că putea traversa, îi sună telefonul. Bâjbâi după el prin buzunarul hainei și eșuă în tentativa de a șterge picăturile de precipitații de pe ecran.

„Mama.“

Hannah avea să o sune mai târziu. După ce avea să se întâlnească cu Miles în zona de preluare a bagajelor și avea să îi spună despre plan, avea să o sune înapoi.

Paznicul care dirija traficul îi făcu semn lui Hannah să traverseze, așa că își băgă telefonul la loc în buzunar și își rearanjă bagajele, alergând pe suprafața alunecoasă atât cât îi permiteau încălțările cu platformă. Ușile automate ale terminalului aeroportului suierară și se deschiseră, iar Hannah trecu de ele în fugă, mișcând frenetic capul la stânga și la dreapta, privind dincolo de panourile cu roșu și roz cu Ziua Îndrăgostiților și căutând indicatoarele care să o îndrume spre zona de preluare a bagajelor. Imediat ce văzu încotro trebuia să o ia, se năpusti spre lift.

– Așteaptă, te rog! strigă ea, fără a se adresa cuiva în mod special, bătându-și mâna între ușile care se închideau și făcându-le să se deschidă la loc.

Hannah intră și își trase bagajele în liftul deja ticsit cu oameni care oftau sau își dregeau vocea în timp ce își schimbau poziția și se adaptau noii situații în care spațiul personal li se limita și mai mult. Telefonul îi sună din nou, și băgă mâna în buzunar ca să îl pună pe modul silențios. Trase cu ochiul la ecran: era mama ei, din nou.

Mama ei era mereu entuziasmată în preajma zilei de naștere a lui Hannah și, din moment ce acum se împlinea o vârstă rotundă, probabil era nerăbdătoare să poarte o conversație lungă și siropoasă, așa cum îi plăcea ei. Hannah de-abia aștepta să stea de vorbă cu ea, dar voia să răspundă când avea timpul necesar, ca să-i acorde mamei ei atenția pe care o merita.

Ușile se deschiseră, iar Hannah goni spre banda de bagaje alocată zborului lui Miles de la Chicago. Umerii i se relaxară când ajunse, cu câteva minute înainte. Banda începu să zumzăie și prinse viață, iar anticiparea surprizei pe care o pregătea o făcea să freamăte.

Hannah îi făcuse bagajul lui Miles, asigurându-se că împachetase toate ținutele lui de vară preferate. Își amintise chiar și de cozorocul pe care îl folosea la tenis și pe care îi plăcea să îl poarte și pe plajă, ca să-și protejeze ochii. Desigur, Hannah își luase toate rochiile de vară, sandalele noi și scumpe, cu barete, pe care le cumpărase pentru vară și un costum de baie foarte drăguț pe care și-l comandase online. Tot ce aveau de cumpărat odată ajunși în Barbados erau loțiunea de plajă și cocktailurile fructate, ambele fiind, potrivit site-ului, disponibile la barul de la piscina în aer liber.

Fâșiile din plastic care separau banda de zona de operare a personalului care manevra bagajele se mișcară în față, iar câteva genți de voiaj aterizară bufnind pe bandă fix când telefonul lui Hannah sună din nou. Mama ei avea să moară de îngrijorare dacă Hannah nu răspundea nici a treia oară.

– Bună, mamă, spuse ea, iar accentul sudist din copilărie teși clar la suprafață.

Dădu să explice motivele pentru care nu răspunsese până atunci, dar se opri când o auzi pe mama ei trăgându-și nasul.

– Ce s-a întâmplat?

–Buni este în spital, spuse mama ei, cu răsuflarea tăiată. Nu e bine, Hannah. Eu și tatăl tău am venit azi-noapte cu avionul și stăm la ea acasă, până ne lămurim care e situația. Trebuie să vii cât mai repede să o vezi.

Hannah se rezemă de troller și lăasă capul în jos, simțind că tot corpul i se înmoaie. Se gândi, cu un sentiment de vinovăție, că de ani buni nu mai fusese acasă, în orașelul ei natal, decât în vizite scurte și că nu mai stătuse efectiv la bunica ei de la 18 ani, când plecase la Universitatea din New York. Pierduse complet noțiunea timpului, iar acum toți anii cu bunica pe care îi ratase o loveau în moalele capului.

–O, nu! exclamă Hannah.

Buni nu fusese niciodată bolnavă, motiv pentru care Hannah nu fusese pregătită pentru valul de teamă ce o copleșise la auzul cuvintelor sacadate și încărcate de panică ale mamei ei. Bunica era baza familiei, unica voce a rațiunii, cea la care apelau cu toții când aveau nevoie de susținere. La 95 de ani, buni era sănătoasă tun și, lucru aproape de necrezut, continua să facă ceea ce îi plăcea – și anume, să se ocupe, pentru câteva ore pe zi, de florăria de pe Ivy Lane nr. 110 și să jure că nu avea să renunțe niciodată la asta, cu toate că mama lui Hannah îi mărturisise că magazinul era o dărăpănătură, lucru care era cel puțin deranjant.

–Ce a pățit? o întrebă Hannah pe mama ei, acoperindu-și cealaltă ureche cu mâna ca să audă mai bine, în toată hărmălaia, întrucât zona de preluare a bagajelor începea să se umple de pasageri care treceau pe lângă ea și își ridicau grăbiți bagajele.

–Acum două zile i s-a făcut rău și a căzut pe stradă. M-a sunat o vecină, iar eu și tatăl tău am luat primul avion către casă și am dus-o la spital. Voiam să avem un diagnostic clar înainte să te îngrijerez și pe tine. O să-ți povestesc totul când ajungi, dar trebuie să vii chiar acum, spuse mama ei. Când poți să ajungi?

Hannah se chinu să-și forțeze creierul să proceseze situația.

–Iau imediat un avion, spuse ea.

–E și Ethan pe aici. O să văd dacă pot să-l trimit să te ia de la aeroport, adăugă mama ei.

De când plecase la facultate, după terminarea liceului, Hannah îl mai văzuse pe Ethan, cel mai bun prieten al ei din copilărie, doar sporadic, în câteva weekenduri. Timpul trecuse și îi îndepărtase,

și de la un moment dat chiar nu mai știuse nimic despre el. Nu mai luase legătura cu el de ani buni.

–Nu îl amesteca și pe el, spuse ea, copleșită brusc de sentimentul de vinovăție că era de atâta amar de vreme departe de casă. O să închiriez o mașină când ajung pe aeroportul din Nashville. Trebuie să te las, dar plec imediat.

–Bine, scumpo. Te iubesc!

–Te iubesc, mamă!

Hannah închise telefonul. Excursia în Barbados de ziua ei, cu Miles, trebuia să mai aștepte. Deși ura să pună iar relația lor pe locul al doilea, nu avea încotro. Miles avea să înțeleagă, desigur. În timp ce-l căuta din nou cu privirea, un val de teamă îi cuprinse stomacul și i se prelinse apoi în vene. Atât de multe gânduri îi treceau prin minte. Cele două părți foarte diferite ale vieții ei – rădăcinile sudiste ale copilării și versiunea sa pe care o crease în viața adultă – se întretăiau dintr-odată, iar ea se străduia din răsuputeri să facă față emoțiilor care o copleșeau. Hannah se simțea ca pe pilot automat, certându-se în gând că lăsase să treacă atâta timp fără să își vadă bunica.

Cele mai importante persoane din viața bunicii erau membrii familiei, și, cum Hannah trăia la New York, iar părinții ei în Florida, bătrâna rămăsese singură. Hannah nici nu-și putea imagina locuința bunicii împresurată de liniște, nici tăcerea care probabil acaparase locul după ce toți o părăsiseră. Iar magazinul se dărâma, practic, peste ea... Hannah simți lacrimi în ochi. „OK, concentrează-te“, își spuse. „Găsește-l pe Miles și spune-i ce se petrece.“ Avea nevoie de el mai mult ca oricând.

Scană rapid cu privirea mulțumea de pasageri, dar Miles nu ajunsese încă în zona de preluare a bagajelor. Avea nevoie de susținerea lui ca să facă față celor întâmplate și, deși circumstanțele nu erau tocmai ideale, avea să le prindă bine să fie împreună fără presiunea muncii lor. Nici măcar nu li-l prezentase încă părinților ei. Era momentul să o facă.

Mai mulți pasageri se apropiau, dar Miles nu era printre ei. Făcu câțiva pași într-o parte, ca să nu le stea în drum.

–Mă scuzați, zise un bărbat cam de vârsta ei când se ciocni din greșeală de ea, în timp ce Hannah încerca să se tragă mai spre marginea mulțimii crescânde.

Privirile li se intersectară preț de o clipă, iar la periferia creierului ei suprasolicitat pâlpâi o urmă de familiaritate. În minte îi apăruă imagini scurte cu un băiat la bustul gol, care se dădea mare și sărea în râu, în timp ce ea și prietena ei din copilărie, Morgan Pete, chicoteau jenate. Bărbatul din fața ei era dichisit, serios, dar avea ceva nedefinit care o făcea să simtă că-l cunoștea. „Stai așa. N-o fi Liam McGuire!”

De parcă i-ar fi citit gândurile, el o privi câteva clipe în timp ce încerca să-și elibereze geanta care se încurcase cu a ei.

– Îmi pare rău, adăugă el.

Hannah încercă să-și tragă bagajele ca să îi facă loc să treacă. Liam trase de ale lui, părând grăbit să plece de acolo; seriozitatea de pe chipul lui nu reușea să îl facă să arate mai puțin chipeș, trăsătură pe care o păstrase, pare-se, din copilărie.

– Nu-i nimic, spuse ea, încercând să-l ajute.

La cât de tare se grăbea, ea se întrebă dacă nu cumva nu voia să fie recunoscut. Oricum nu avea timp să stea la povești. Degetele ei găsiră geanta lui și traseră, numai că în direcția greșită, pentru că un nou grup de pasageri sosiți la banda de bagaje îi distrase atenția. Se întoarse spre scara rulantă, ca să vadă dacă și Miles cobora.

– Mă descurc, îi zise Liam, dar ea abia dacă-l auzi.

Iar, când îi răspunse, într-un final, Liam deja o luase din loc, preluând un apel pe mobil și pescuindu-și laptopul din geantă. Ea se întoarse din nou spre scara rulantă înțesată de pasageri.

Dintr-o dată, timpul încrămeni.

Hannah miji ochii spre scara rulantă, ca să se asigure că mintea nu-i juca feste. Îl vedea clar pe Miles coborând, dar avea brațul petrecut în jurul unei alte femei. Spre groaza lui Hannah, el se aplecă apoi și o sărută pe cealaltă femeie pe buze, în timp ce o mângâia ușor pe gât, exact cum făcea mereu când o săruta pe Hannah. Un fior de gheață îi coborî pe șira spinării, iar gâtulejul aproape i se blocă de emoție. Hannah privi cu groază tăcută și cu inima bătând de să-i spargă pieptul cum Miles și femeia se îndreptau spre nivelul unde era ea.

O trecu un fior chiar în clipa în care Miles o observă stând aproape de baza scării. Făcu ochii mari, iar șocul îl trezi și-l făcu să fie atent, după care coborî rapid ultimele trepte, lăsând-o pe femeie în urmă.

– Bună, spuse el foindu-se, în timp ce vinovăția i se citea pe chip. Ce-i cu tine aici?

Hannah voia să țipe la el, dar gura îi era încleștată, iar din ochii mâniași îi curgeau lacrimi.

– Hannah, zise el într-o încercare timidă de a împlânzi situația, dar amândoi știau că nimic din ce putea spune nu avea cum să schimbe ceea ce văzuse ea. Știind clar că fusese prins în flagrant, renunță, iar rușinea îi învăliu chipul. Am tot vrut să îți spun, mărturisi el. Dar voiam să găsec momentul potrivit...

Nici măcar nu părea afectat, ci doar jenat. Hannah se uită în altă parte și, întâmplător, privirea îi poposi asupra lui Liam. Urmărea curios scena și făcuse o mișcare de parcă avea de gând să se apropie de ea și să intervină, dar poate doar își imaginase ea, pentru că tocmai atunci el întrerupse contactul vizual și se uită înspre banda de bagaje, de parcă ar fi vrut să-i ofere intimitate – nu că așa ceva era posibil. Oricum, ultimul lucru de care avea nevoie Hannah era ca Liam să se bage în povestea asta. Se putea descurca singură. Femeia frapantă cu care Miles coborâse pe scara rulantă se apropie de ei, purtând încălțări cu toc în ton cu tendințele modei și o haină lungă.

– Bună, zise ea zâmbind, după care expresia îi fu marcată de îngrijorare când văzu evidenta suferință a lui Hannah. Eu sunt Becky, adăugă ea pe un ton circumspect. Iar tu ești...

– Fosta iubită a lui Miles, răspunse Hannah, mutându-și privirea căioasă ca o lamă înspre chipul lui Miles, pe care se citea mulțumirea.

Tremurând din toate încheieturile, îi aruncă la picioare geanta cu cosmetice pe care o pregătise pentru el și împinse și valiza.

– Astea-s ale tale, spuse ea. Și ce nimereală că sunt deja împachetate. Până ajung acasă, ar fi bine ca și celelalte lucruri ale tale să dispară.

Luă pe umăr cealaltă geantă și ridică mânerul trollerului, îmbărbătându-se ca să nu cedeze complet și să facă o scenă. Când dădu să plece, Miles o apucă de braț.

– Stai, Hannah, zise el cu jumătate de gură.

– M-am săturat să tot stau.

În acel moment, înțelese că motivul pentru care stătuse atât de mult peste program era că voise să evite să conștientizeze că tot aștepta ca Miles să se schimbe, când, probabil, el n-avea să o facă niciodată. Ea avea nevoie de mai mult de atât, și era limpede că își pierduse timpul crezând că Miles urma să îi ofere ce avea nevoie.

Hannah se îndepărtă, trăgând trollerul după ea, până când dădu colțul și dispăru din raza lui vizuală. Apoi, se opri și se rezemă de pereți ca să își păstreze echilibrul, încercând să blocheze suspinele care i se ridicau din piept cu o avalanșă de emoții ce parcă o zdrobea. Tot viitorul ei, toate lucrurile pentru care muncise atât îi fuseseră răpitate într-o clipită. Își scoase crinul din păr, îl aruncă într-un coș de gunoi din apropiere și se lăsă pe podea. Complet copleșită, își lăsă capul să atârne și începu să plângă.

2

Hannah știa că trebuia să se adune cât să se ridice și să găsească o soluție pentru a schimba biletul de avion, dar mai avea nevoie de un minut și își simțea corpul de parcă era afundat în nisipuri mișcătoare. Cărțile de îmbarcare pe care le scosese la imprimantă și le legase cu o panglică, pentru a i le da lui Miles, adăugând un efect special întregii surprize, căzuseră din buzunarul din față al genții și zăceau pe jos lângă ea. Le ridică, desfăcu panglica și se uită la ele, la planurile ei distruse, la întreaga ei lume prăbușită. La lăsă să cadă la loc, își strânse genunchii la piept și își ascunse fața într-o tentativă de a se aduna, ca să se poată concentra asupra problemei principale: să găsească o cale să ajungă la bunica ei. Dar cum putea să fie un sprijin pentru aceasta în starea în care era? Hannah simți în piept împunsătura unei dureri pe care nu o mai simțise vreodată, conștientizând ce lipsea din viața ei. Era goală, doar un înveliș.

—E greu, așa-i? spuse o femeie de undeva de deasupra ei.

Hannah recunoscu imediat accentul sudist și se simți acasă. Ridică încet capul și dădu cu ochii de o femeie la vreo 45 de ani, cu zâmbet larg și cu ochi negri care o fixau. Era frumoasă în mod natural, fără vreun efort, cu părul ondulat, roșcat, prins într-un coc neglijent, și nu părea să aibă nici urmă de machiaj.

Avea o cușcă portabilă în care se smiorcăia ceva, ținea sub brat un soi de portofoliu și la gât i se bălăngănea un aparat foto în husă, iar alături avea o valiză mai mare ca ea. Femeia îi zâmbi lui Hannah, dezvăluind urmele de gumă de mestecat de pe măselele din spate. În ciuda zâmbetului ei, se simțea totuși o tristețe incontestabilă, ascunsă

undeva adânc în spatele privirii, și nici măcar frumusețea nu i-o putea masca. Femeia lăsă capul într-o parte ca să vadă cărțile de îmbarcare ale lui Hannah, iar mișcarea îi făcu cerceii din aur, moderni și supradimensionați, să scoată un clinchet. Când se apropie să vadă mai bine, haina lungă parcă îi mângâie coapsele suple îmbrăcate în blugi.

– Mai ales când destinația e Barbados. Chiar nasol, spuse ea pe un ton relaxat, jucându-se cu o șuviță care îi scăpase din coc și adresându-i-se lui Hannah de parcă tocmai se întâlneră la o cafenea.

Cu mintea încă în ceață după tot ce se întâmplase, Hannah îi aruncă femeii o privire inexpresivă, neînțelegând despre ce Dumnezeu vorbea. De unde știa că Hannah nu urma să prindă zborul către Barbados? Văzuse scena cu Miles? Apoi, femeia arătă înspre panoul cu plecări, și totul deveni limpede. Hannah rămase cu gura căscată. Zona din dreapta a monitorului era scaldată într-o mare de roșu, în dreptul aproape fiecărui zbor scriind „Anulat“.

– Furtuna e chiar serioasă, zise femeia, potrivit și mai bine geanta pe umăr. Dacă reușești să găsești o cameră de hotel, o împart bucuroasă cu tine. Pari de treabă. Mă numesc Georgia Graves.

– Cameră de hotel? întrebă Hannah cu vocea răgușită din cauza furtunii de emoții.

– Dacă mai găsești vreuna. Pare-se că nimeni nu pleacă nicăieri o vreme.

Hannah sări în picioare, cu ochii mari, lovită în sfârșit de gravitatea situației: nici un avion nu mai decola; zăpada continua să cadă. Întregul aeroport era plin de oameni care urmau să caute altă cursă, camere de hotel, taxiuri, mașini de închiriat – orice soluție pentru a ajunge acolo unde aveau nevoie. Trebuia să o vadă pe buni cât mai curând – la cum îi lăsase mama ei impresia la telefon, timpul nu era de partea lui Hannah.

– Trebuie să ajung în Franklin, Tennessee, zise ea hotărâtă, aplecându-se într-o parte după cărțile de îmbarcare, fără să observe că femeia încerca să îi atragă atenția ridicând un deget ca să spună ceva. Mulțumesc că m-ai anunțat, îi mai strigă peste umăr în timp ce alerga spre casa de bilete, trăgând trollerul după ea.

– Îmi pare rău, doamnă, spuse angajata companiei aeriene, clătînând din cap, strângând ușor buzele perfect rujate în timp ce tasta grăbită

și arunca din când în când o privire la monitorul computerului, ca să verifice zborurile solicitate de Hannah.

Îi returnă cărțile de îmbarcare cu calm, în pofida atmosferei deloc calme din jur.

– Vă putem reprograma zborul pentru o altă zi, dar, din cauza vremii, nu avem azi nici un avion care să zboare de pe LaGuardia spre Tennessee. Chiar îmi cer scuze.

– Trebuie să ajung acasă, am o rudă foarte bolnavă, zise Hannah, sfârșită. O să încerc cu altă companie aeriană. Știți dacă există și zboruri care nu sunt anulate?

– E o ninsoare fără precedent. Toate avioanele sunt la sol deocamdată. Facem tot ce putem ca toată lumea să ajungă la destinație în siguranță, dar avioanele noastre nu pot decola la ce gheață este. Vă pot oferi un voucher, iar mâine-dimineață ne puteți suna ca să vedeți dacă decolează vreo aeronavă...

– Bine, zise Hannah aproape fără să se uite la angajată, simțindu-se de parcă avea capul cufundat sub apă.

Ce era de făcut? Poate trebuia să meargă acasă și să se gândească la pasul următor – asta *dacă* reușea să ajungă acasă. Probabil că Miles era acolo făcându-și bagajul, iar ea oricum nu voia să îl vadă în clipa asta. În ciuda anxietății crescânde provocate de întreaga situație, trase aer în piept ca să se calmeze și se îndreptă spre stația de taxiuri, ca să vadă dacă avea cum să se întoarcă la apartament, dar brusc îngheță, iar umerii i se lăsară în jos a înfrângere când văzu coada uriașă de pasageri care căutau, și ei, un taxi. Închise ochii, strângând pleoapele care îi ardeau, și inspiră adânc, iar umărul începu să o înțepe. Era atâta lume la coadă, încât unii se așezaseră pe jos, stând de vorbă, pregătindu-se, în mod clar, să aștepte ore bune până avea să le vină rândul.

Continuă să meargă pe coridorul de obicei liber care ducea la stația de autobuz, plin acum de hoarde de pasageri frânți de oboseală care luau cu asalt casele de bilete și punctele de informații. Când ajunse în stație, era și mai rău decât în cea de taxiuri. Poate ajungea în zona de închiriat mașini înainte ca restul să își dea seama că era singura opțiune. Hannah grăbi pasul.

– Scuze, zise ea iar și iar, în timp ce trecea pe lângă pasageri nervoși, ignorându-și frica, pentru a se putea concentra la ce avea de făcut.

Cum găsea o breșă prin marea de oameni, aletga, lacrimile se acumulau tot mai mult, dar clipea ca să le țină în frâu. Încearca să nu se gândească la faptul că zona de închirieri mașini era la 25 de minute de mers pe jos, iar distanța se parcurgea în mare măsură prin exteriorul terminalului. Cu nivelul de anxietate în creștere, decise să se oprească și să se adune. Trase aer în piept și încercă să se culmeze. Bun, întâi avea să sune la firmele de închiriere auto ca să vadă dacă aveau mașini disponibile. Putea să rezerve una prin telefon – du, era cea mai bună idee.

Hannah se așeză pe o bancă din apropiere, trase trollerul lângă ea și puse cealaltă geantă peste el. Își luă un răgaz să-și tragă sufletul, apoi glisă pe ecranul telefonului, readucându-l la viață. „Polftim?!“ Cei de la muncă știau că nu avea să poată fi contactată, și, cu toate astea, avea două apeluri pierdute și cinci e-mailuri de la birou. Avea să le citească mai târziu. Căută numărul primei companii de închiriere auto și sună.

Ocupat.

Încercă la altă firmă.

Ocupat. Pe un monitor TV erau informații despre vreme, și toate arterele majore apăreau cu un roșu strălucitor, traficul fiind blocat din cauza accidentelor și a tuturor oamenilor care încercau să circule prin oraș, iar ora de vârf începuse devreme, căci navetiștii încercau să ajungă acasă înainte ca situația să se înrăutățească.

Hannah continuă să sune la firmă după firmă, iar și iar, fără a putea să prindă pe cineva la telefon. Își lăsa încet telefonul în poală și dădu frâu liber lacrimilor. Cum fusese posibil ca totul să meargă atât de prost? „Gândește!“ își spuse. Dar, când se uită în jur la tot iadul, se simțea nedumerită.

Fără să fie sigură de ce Dumnezeu făcea, Hannah se ridică și se puse în mișcare, sperând să-i vină o idee nouă. Câteva persoane pusese ră haine și pături pe jos, improvizându-și paturi pentru la noapte. O femeie își alăpta bebelușul care se tot foia și agita, legănându-l în timp ce privea uimită în jur. Doi copii de câțiva ani alergau în cerc, jucându-se și fugărindu-se, în timp ce părinții lor discutau alarmați. Alte persoane foloseau înnebunite telefonul sau tastau de zor pe laptopuri. Reprezentanții companiilor aeriene ofereau gustări, sucuri și apă. Unii pasageri strigau frustrați la birourile companiilor, unde angajații se străduiau să îi calmeze. Pe măsură ce mergea, Hannah înțelegea tot mai bine că toată lumea era blocată; nimeni nu putea pleca de acolo. Era un mare haos.

În timp ce se resemna cu faptul că nu putea pleca nicăieri, Hannah se rezemă de o fereastră mare, încercând să nu clacheze de tot. Observă că unii oameni făcuseră pancarte cu destinațiile unde voiau să ajungă, în încercarea de a găsi un alt pasager care mergea tot acolo. Predând armele, fără să îi mai vină în minte alte opțiuni, găsi un loc liber pe jos unde să își rezeme bagajele de perete și să se așeze. Decise că nu strica să-și facă și ea o pancartă – cel puțin, putea să încerce, la fel ca restul. Scoase o coală de hârtie din geantă și scrisese „Franklin, Tennessee“ cu litere mari, apoi puse foaia pe jos, lângă ea. Îi trecu prin minte că era posibil ca Liam să meargă în aceeași direcție și petrecu o vreme uitându-se la trecători, încercând să îl localizeze, dar era de parcă ar fi căutat acul în carul cu fân.

Avea picioarele oboseite, iar inima îi bătea nebunește din cauza stresului. Închise ochii și încercă să scoată la înaintare niște gânduri plăcute. Se imagină trecând de ușa cu geam de sticlă de la intrarea casei bunicii, flancată de florile roșii, de sezon, caracteristice ei, trecând de leagănul plin cu perne de pe verandă, își închipui strălucirea untoasă a lămpii de seară ce ilumina holul de la intrare, foșnetul mișcărilor făcute de bătrâna care se mișca de colo-colo prin bucătărie în timp ce dansa pe muzica veche pe care o asculta, mirosul dulce de vanilie al fursecurilor pe care le ducea pe veranda din spate ce dădea spre o grădină luxuriantă. Vizualiză mișcările ușoare ale bunicii când se instala alături de Hannah pe unul dintre balansoarele albe, așezându-și o pătură pe picioare... Hannah strănse ochii cât de tare putu, ca să blocheze lacrimile, dar acestea tot începură să i se prelingă pe obraji.

Dar, dintr-odată, fu smulsă din gândurile ei și își dădu seama că cineva stătea în dreptul ei, așa că își șterse repede fața. Când ridică ușor capul, se trase înapoi, surprinsă și ușurată să îl vadă pe Liam. Avea aceeași ochi verzi cu sclipiri aurii de care își amintea din anii adolescenței.

– Hannah? întrebă el, părând chiar mai epuizat decât ea.

Ea încuviință din cap și îl privi printre genele înlăcrimate. De fiecare dată când încerca să își ștergă lacrimile, apăreau altele. El stătea tăcut lângă ea. Deși se simțea stânjenită că plângea, prezența lui îi făcea bine; o făcea să nu se mai simtă atât de singură. Când lacrimile i se mai potoliră, el se lăsa pe vine lângă ea, evident nesigur de cum ar fi mai bine să o abordeze. Își dresе vocea și o întrebă pe neașteptate: